

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 27ης Οκτωβρίου 1977 *

Στην υπόθεση 30/77,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Marlborough Street Magistrates' Court of London (του Λονδίνου) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Regina

και

Pierre Bouchereau,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3 της οδηγίας του Συμβουλίου 64/221/ΕΟΚ περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 16),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους Η. KUTSCHER, πρόεδρο, Μ. SØRENSEN και G. BOSCO, προέδρους τμήματος, Α. Μ. DONNER, J. MERTENS DE WILMARS, Ρ. PESCATORE, Α. J. MACKENZIE STUART, Α. Ο'KEEFFE και Α. TOUFFAIT, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. P. WARNER
γραμματέας: Α. VAN HOUTTE

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 1976, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 2 Μαρτίου 1977, το MARLBOROUGH STREET MAGISTRATES' COURT του Λονδίνου, υπέβαλε στο Δικαστήριο τρία προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 48 της Συνθήκης και ορισμένων διατάξεων της οδηγίας του Συμβουλίου 64/221/ΕΟΚ της 25ης Φεβρουαρίου 1964 περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξεως δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 16).
- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο ποινικής διώξεως κατά Γάλλου υπηκόου απασχολούμενου, από τον Μάιο του 1975, ως μισθωτού στο Ηνωμένο Βασίλειο και ο οποίος, τον Ιούνιο του 1976, κρίθηκε ένοχος παράνομης κατοχής ναρκωτικών, αδίκημα τιμωρούμενο από το νόμο του 1971 περί χρήσεως ναρκωτικών (MISUSE OF DRUGS ACT).
- 3 Στις 7 Ιανουαρίου 1976 ο κατηγορούμενος είχε κριθεί ένοχος για το ίδιο αδίκημα από άλλο δικαστήριο και είχε απολυθεί από το τελευταίο υπό όρους (CONDITIONAL DISCHARGE) για περίοδο 12 μηνών.
- 4 Το MARLBOROUGH STREET MAGISTRATES' COURT γνωστοποίησε στον κατηγορούμενο, σύμφωνα με τις εξουσίες που του παρέχει το άρθρο 6, παράγραφος 1, του νόμου του 1971 περί εισόδου μεταναστών (Immigration Act) την πρόθεσή του να προτείνει στον Υπουργό Εσωτερικών την απελάσή του, αλλά ο εν λόγω κατηγορούμενος ισχυρίστηκε ότι το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ καθώς και οι διατάξεις της οδηγίας 64/221 απαγορεύουν, εν προκειμένω, την υποβολή προτάσεως περί απελάσεως.
- 5 Το εθνικό δικαστήριο, εκτιμώντας ότι από τη διαφορά αυτή προέκυπταν ζητήματα ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου, υπέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 177 της Συνθήκης, προς το Δικαστήριο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως.

— Ως προς το πρώτο ερώτημα

- 6 Με το πρώτο ερώτημα ζητείται από το Δικαστήριο να αποφανθεί αν «η πρόταση περί απελάσεως την οποίαν υποβάλλει εθνικό δικαστήριο κράτους μέλους προς την εκτελεστική εξουσία του οικείου κράτους — λαμβανομένου υπόψη ότι η εν λόγω πρόταση έχει χαρακτήρα συμβουλευτικό και δεν δεσμεύει την εκτελεστική εξουσία — αποτελεί “μέτρο” κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφοι 1 και 2 της οδηγίας 64/221».
 - 7 Με το πιο πάνω ερώτημα το εθνικό δικαστήριο ζητεί να πληροφορηθεί αν ένα δικαστήριο το οποίο, δυνάμει της εθνικής του νομοθεσίας, είναι αρμόδιο να προτείνει στις διοικητικές αρχές την απέλαση υπηκόου άλλου κράτους μέλους, χωρίς, εν τούτοις, η πρόταση αυτή να δεσμεύει τις εν λόγω αρχές, οφείλει, ήδη από το στάδιο αυτό, να λάβει υπόψη τους περιορισμούς που απορρέουν από τη Συνθήκη και την οδηγία 64/221 σχετικά με την άσκηση των εξουσιών που επιφυλάσσονται, όσον αφορά τον τομέα αυτό, στα κράτη μέλη.
 - 8 Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις που υπέβαλε, βάσει του άρθρου 20 του οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ, το Ηνωμένο Βασίλειο, το υποβληθέν ερώτημα θέτει δύο χωριστά προβλήματα: πρώτον αν, κατά την έννοια της οδηγίας, μια απόφαση δικαστηρίου μπορεί να θεωρηθεί ως μέτρο και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, δεύτερον, αν απλή πρόταση που υποβάλλει το εν λόγω δικαστήριο μπορεί να αποτελεί μέτρο, κατά την έννοια της ίδιας οδηγίας.
- α) Όσον αφορά το πρώτο σκέλος
- 9 Σύμφωνα με το άρθρο 2 η οδηγία 64/221, αφορά τις «διατάξεις» (DISPOSITIONS, MEASURES, VORSCHRIFTEN, PROVVEDIMENTI, BESTEMMELSER, VOORSCHRIFTEN) τις σχετικές με την είσοδο στην επικράτεια, την έκδοση ή την ανανέωση της άδειας διαμονής ή την απομάκρυνση από την επικράτεια, οι οποίες θεσπίζονται από τα κράτη μέλη για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας.
 - 10 Σύμφωνα με τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 3 της ίδιας οδηγίας, τα «μέτρα» (MESURES, MEASURES, MASSNAHMEN, PROVVEDIMENTI, FORHOLDSREGLER, MAATREGELEN) δημοσίας τάξεως ή δημοσίας ασφαλείας πρέπει να στηρίζονται αποκλειστικά στην προσωπική συμπεριφορά του ατόμου που αφορούν, ενώ προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν δύνανται καθεαυτές να αιτιολογήσουν τη λήψη παρόμοιων μέτρων.
 - 11 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καίτοι δηλώνει ότι δέχεται ανεπιφυλάκτως ότι οι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 3 εφαρμόζονται απευθείας και πα-

ρέχουν στους ιδιώτες δικαιώματα τα οποία τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να προστατεύουν: «έτσι ώστε κανένα δικαστήριο κράτους μέλους να μη μπορεί να αγνοήσει τις διατάξεις αυτές στο πλαίσιο υποθέσεως που φέρεται ενώπιόν του και στην οποία εφαρμόζονται οι διατάξεις αυτές», υποστηρίζει ότι, κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 3, μια απόφαση δικαστηρίου δεν μπορεί να αποτελέσει «μέτρο» (MEASURE).

- 12 Επί του σημείου αυτού, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου παρατηρεί ότι το γεγονός ότι τόσο στο άρθρο 2 όσο και στο άρθρο 3 χρησιμοποιείται ο αγγλικός όρος «MEASURES», αυτό υποδηλώνει ότι ο εν λόγω όρος πρέπει να έχει, σε κάθε περίπτωση, την ίδια σημασία, ενώ από την πρώτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας προκύπτει ότι στο άρθρο 2 η εν λόγω έκφραση αφορούσε μόνο τα νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα, αποκλεισμένων, επομένως των προερχόμενων από τις δικαστικές αρχές.
- 13 Από τη σύγκριση των αποδόσεων των εν λόγω διατάξεων στις διάφορες γλώσσες προκύπτει ότι στις λοιπές, εκτός της ιταλικής, γλωσσικές αποδόσεις χρησιμοποιούνται στα δύο άρθρα διαφορετικοί όροι, κατά τρόπο ώστε από τη χρησιμοποιούμενη ορολογία να μη μπορούν να συναχθούν έννομες συνέπειες.
- 14 Οι διάφορες γλωσσικές αποδόσεις ενός κοινοτικού κειμένου πρέπει να ερμηνεύονται ομοιομόρφως και επομένως, σε περίπτωση που υφίσταται διαφορά μεταξύ των αποδόσεων αυτών, η εν λόγω διάταξη πρέπει να ερμηνευτεί σύμφωνα με τη γενική οικονομία και το σκοπό της ρύθμισης της οποίας αποτελεί μέρος.
- 15 Η οδηγία 64/221, συντονίζοντας τις εθνικές νομοθεσίες σχετικά με τον έλεγχο των αλλοδαπών, κατά το μέτρο που οι νομοθεσίες αυτές αφορούν τους υπηκόους των άλλων κρατών μελών, αποσκοπεί στην προστασία των υπηκόων αυτών έναντι ασκήσεως των εξουσιών που προκύπτουν από την εξαίρεση σχετικά με τους δικαιολογούμενους από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας περιορισμούς, εξαίρεση η οποία θα μπορούσε να υπερβαίνει το μέτρο που απαιτούν οι ανάγκες που δικαιολογούν παρέκκλιση από τη θεμελιώδη αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων.
- 16 Κατά τα διάφορα στάδια της διαδικασίας που καταλήγει σε ενδεχόμενη απόφαση περί απελάσεως, η προστασία αυτή μπορεί να διασφαλίζεται από τα δικαστήρια, όταν τα τελευταία παρεμβαίνουν στη λήψη μιας τέτοιας απόφασης.
- 17 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι στην έννοια του «μέτρου» περιλαμβάνεται και η απόφαση ενός δικαστηρίου το οποίο καλείται βάσει της νομοθεσίας να προτείνει σε ορισμένες περιπτώσεις την απέλαση υπηκόου άλλου κράτους μέλους.

- 18 Συνεπώς, υποβάλλοντας μια τέτοια πρόταση, το οικείο δικαστήριο οφείλει να διασφαλίζει την ακριβή εφαρμογή της οδηγίας και να λαμβάνει υπόψη τους περιορισμούς που αυτή επιβάλλει στις ενέργειες των αρχών των κρατών μελών.
- 19 Άλλωστε, η διαπίστωση αυτή είναι σύμφωνη προς την άποψη της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου η οποία «δεν υποδεικνύει ότι το δικαστήριο κράτους μέλους μπορεί, στο πλαίσιο οποιασδήποτε υποθέσεως η οποία φέρεται ενώπιόν του ... και στην οποία εφαρμόζονται οι διατάξεις αυτές να αγνοεί τις διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφοι 1 και 2» αλλά δέχεται, αντιθέτως, «ότι οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται απευθείας και παρέχουν στους υπηκόους των κρατών μελών δικαιώματα τα οποία τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να προστατεύουν».
- β) Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος
- 20 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου ερωτήματος, το Ηνωμένο Βασίλειο προβάλλει ότι μια απλή πρόταση δεν μπορεί να αποτελεί «μέτρο» κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφοι 1 και 2 της οδηγίας 64/221, δεδομένου ότι μόνο η επακολουθούσα απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών μπορεί να έχει το χαρακτήρα αυτό.
- 21 Κατά την έννοια της οδηγίας αποτελεί «μέτρο» κάθε πράξη θίγουσα το δικαίωμα των προσώπων που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 48 να εισέρχονται και να διαμένουν ελεύθερα στα κράτη μέλη υπό τους ίδιους όρους όπως και οι υπήκοοι του κράτους μέλους υποδοχής.
- 22 Στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 6 του IMMIGRATION ACT 1971, η αναφερόμενη στο ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου πρόταση αποτελεί υποχρεωτικό στάδιο στη διαδικασία λήψεως ενδεχόμενης απόφασης απελάσεως και προηγούμενη και αναγκαία προϋπόθεση παρόμοιας απόφασης.
- 23 Εξάλλου, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η εν λόγω πρόταση έχει ως αποτέλεσμα να καθίσταται δυνατή η στέρηση της ελευθερίας του ενδιαφερομένου και αποτελεί, εν πάση περιπτώσει, στοιχείο που δικαιολογεί μεταγενέστερη απόφαση απελάσεως εκ μέρους των διοικητικών αρχών.
- 24 Συνεπώς, παρόμοια πρόταση θίγει το δικαίωμα της ελεύθερης κυκλοφορίας και αποτελεί μέτρο κατά την έννοια του άρθρου 3 της οδηγίας.

— Ως προς το δεύτερο ερώτημα

- 25 Με το δεύτερο ερώτημα το εθνικό δικαστήριο ζητεί να πληροφορηθεί αν «η διατύπωση του άρθρου 3, παράγραφος 2 της οδηγίας 64/221 δηλαδή το γεγονός ότι

προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν μπορούν “καθεαυτές” να αιτιολογήσουν μέτρα δημοσίας τάξεως ή δημοσίας ασφαλείας, σημαίνει ότι η ύπαρξη ποινικών καταδικών δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη παρά μόνο κατά το μέτρο που οι καταδίκες αυτές μαρτυρούν ενεστώσα ή μέλλουσα ροπή προς συμπεριφορά αντίθετη προς τη δημόσια τάξη ή ασφάλεια» και, επικουρικώς «ποια έννοια πρέπει να δοθεί στον όρο “καθεαυτές” του άρθρου 3, παράγραφος 2 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ».

- 26 Σύμφωνα με το περιεχόμενο της απόφασης περί παραπομπής, με το ερώτημα αυτό επιδιώκεται να εξακριβωθεί αν, όπως υποστήριξε ο κατηγορούμενος ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, «η ύπαρξη ποινικών καταδικών δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη παρά μόνο κατά το μέτρο που οι καταδίκες αυτές μαρτυρούν ενεστώσα ή μέλλουσα ροπή προς συμπεριφορά αντίθετη προς τη δημόσια τάξη ή ασφάλεια» ή, αντιθέτως, αν, όπως υποστήριξε η κατηγορούσα αρχή, το εν λόγω ερώτημα σημαίνει ότι «καίτοι το δικαστήριο δεν μπορεί να προτείνει την απέλαση για λόγους δημοσίας τάξεως στηριζόμενο μόνο στην ύπαρξη καταδίκης, δικαιούται να λάβει υπόψη την προηγούμενη συμπεριφορά του κατηγορουμένου η οποία είχε ως αποτέλεσμα την καταδίκη του».
- 27 Το περιεχόμενο της παραγράφου 2 του άρθρου 3 της οδηγίας, σύμφωνα με την οποία «προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν δύνανται καθεαυτές να αιτιολογήσουν τη λήψη παρόμοιων μέτρων» έχει την έννοια ότι απαιτεί από τις εθνικές αρχές να διατυπώσουν συγκεκριμένη εκτίμηση, υπό το πρίσμα των άρθρων συνδεομένων προς τη διαφύλαξη της δημόσιας τάξης συμφερόντων, πράγμα που δεν συμπίπτει, κατ' ανάγκη, με τις εκτιμήσεις που απετέλεσαν τη βάση της ποινικής καταδίκης.
- 28 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η ύπαρξη ποινικής καταδίκης δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη παρά μόνο κατά το μέτρο που από τις περιστάσεις που προκάλεσαν την καταδίκη αυτή προκύπτει η ύπαρξη προσωπικής συμπεριφοράς συνιστώντας ενεστώσα απειλή κατά της δημοσίας τάξεως.
- 29 Καίτοι, γενικά, η διαπίστωση τέτοιας απειλής σημαίνει ότι το εν λόγω άτομο έχει την τάση να συνεχίσει να συμπεριφέρεται κατά τον ίδιο τρόπο και στο μέλλον, είναι επίσης δυνατό η συμπεριφορά και μόνο κατά το παρελθόν να συνιστά παρόμοια απειλή για τη δημόσια τάξη.
- 30 Στις αρχές και, ενδεχομένως, στα εθνικά δικαστήρια εναπόκειται να εξετάσουν το ζήτημα αυτό σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, έχοντας υπόψη τη ιδιαίτερη νομική κατάσταση των προσώπων που υπόκεινται στο κοινοτικό δίκαιο και το θεμελιώδη χαρακτήρα της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων.

— Ως προς το τρίτο ερώτημα

- 31 Με το τρίτο ερώτημα, το εθνικό δικαστήριο ζητεί να πληροφορηθεί αν ο χρησιμοποιούμενος στο άρθρο 48, παράγραφος 3 όρος δημόσια τάξη (PUBLIC POLICY) πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει και τους κρατικούς λόγους (REASONS OF STATE) ακόμα και στην περίπτωση που δεν υφίσταται φόβος προσβολής της δημόσιας ειρήνης ή τάξης (BREACH OF THE PUBLIC PEACE OR ORDER) ή υπό στενότερη έννοια στην οποία περιλαμβάνεται η απειλή οποιασδήποτε προσβολής κατά της δημόσιας ειρήνης, τάξης ή ασφάλειας (THREATENED BREACH OF THE PUBLIC PEACE, ORDER OR SECURITY) ή, αντιθέτως, υπό ευρύτερη έννοια.
- 32 Με το ερώτημα αυτό, εκτός των ζητημάτων ορολογίας που τίθενται, ζητείται να διευκρινισθεί η ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στην έννοια «δημόσια τάξη» στην οποία αναφέρεται το άρθρο 48.
- 33 Με την απόφασή του της 4ης Δεκεμβρίου 1974 (υπόθεση 41/74, VAN DUYN, ECR 1974, σ. 1351) το Δικαστήριο τόνισε ότι η έννοια της δημόσιας τάξης στο πλαίσιο της Κοινότητας και ιδίως όταν χρησιμοποιείται ως δικαιολογία για παρέκκλιση από τη θεμελιώδη αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, πρέπει να ερμηνεύεται στενώς, κατά τρόπο ώστε η έκτασή της να μη μπορεί να καθορίζεται μονομερώς από κάθε κράτος μέλος χωρίς έλεγχο των Οργάνων της Κοινότητας.
- 34 Εντούτοις, με την ίδια απόφαση έγινε δεκτό ότι οι συγκεκριμένες περιστάσεις που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν προσφυγή στην έννοια της δημόσιας τάξης μπορούν να ποικίλλουν από χώρα σε χώρα και από εποχή σε εποχή και ότι πρέπει έτσι, ως προς το ζήτημα αυτό, να παρέχεται στις αρμόδιες εθνικές αρχές, εντός των επιβαλλόμενων από τη Συνθήκη και τις θεσπισθείσες προς εφαρμογήν της διατάξεις ορίων, ένα περιθώριο εκτιμήσεως.
- 35 Η προσφυγή από εθνική αρχή στην έννοια της δημόσιας τάξης, κατά το μέτρο που μπορεί να δικαιολογήσει ορισμένους περιορισμούς στην ελεύθερη κυκλοφορία των υποκείμενων στο κοινοτικό δίκαιο προσώπων, προϋποθέτει, εν πάση περιπτώσει, την ύπαρξη, εκτός της διαταράξεως της κοινωνικής τάξης που συνεπάγεται κάθε παράβαση νόμου, πραγματικής και αρκούντως σοβαρής απειλής, θίγουσας θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας.

(παραλείπεται)

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με Διάταξη της 20ής Νοεμβρίου 1976 το MARLBOROUGH STREET MAGISTRATES' COURT of London, αποφαινεται:

- 1) Κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφοι 1 και 2 της οδηγίας 64/221, αποτελεί «μέτρο» κάθε πράξη θίγουσα το δικαίωμα των υπαγόμενων στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 48 της Συνθήκης προσώπων να εισέρχονται και να διαμένουν ελεύθερα στα κράτη μέλη υπό τους ίδιους όρους όπως και οι υπήκοοι του κράτους μέλους υποδοχής. Στην έννοια αυτή περιλαμβάνεται και η απόφαση δικαστηρίου καλούμενου, δυνάμει του νόμου, να προτείνει, σε ορισμένες περιπτώσεις, την απέλαση υπηκόου άλλου κράτους μέλους, όταν η πρόταση αυτή αποτελεί αναγκαίο προαπαιτούμενο για τη λήψη παρόμοιας απόφασης.
- 2) Το άρθρο 3, παράγραφος 2 της οδηγίας 64/221, σύμφωνα με το οποίο προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν μπορούν καθ' εαυτές να αιτιολογήσουν τους επιτρεπόμενους από το άρθρο 48 της Συνθήκης για λόγους δημόσιας τάξεως και ασφάλειας περιορισμούς στην ελεύθερη κυκλοφορία, έχει την έννοια ότι η ύπαρξη ποινικών καταδικών δεν μπορεί να λαμβάνεται υπόψη παρά μόνο κατά το μέτρο που από τις περιστάσεις που αποτέλεσαν την αιτία των καταδικών αυτών προκύπτει η ύπαρξη προσωπικής συμπεριφοράς συνιστώσας ενεστώσα απειλή κατά της δημόσιας τάξεως.
- 3) Η προσφυγή από εθνική αρχή στην έννοια της δημόσιας τάξης, κατά το μέτρο που μπορεί να δικαιολογήσει ορισμένους περιορισμούς στην ελεύθερη κυκλοφορία των υποκειμένων στο κοινοτικό δίκαιο προσώπων, προϋποθέτει, εν πάση περιπτώσει, την ύπαρξη, εκτός της διαταράξεως της κοινωνικής τάξης που συνεπάγεται κάθε παράβαση νόμου, πραγματικής και αρκούντως σοβαρής απειλής, θίγουσας θεμελιώδεις συμφέρον της κοινωνίας.

KUTSCHER SØRENSEN BOSCO DONNER MERTENS DE WILMARS

PESCATORE MACKENZIE STUART O'KEEFFE TOUFFAIT

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Οκτωβρίου 1977.

Ο γραμματέας
A. VAN HOUTTE

Ο πρόεδρος
H. KUTSCHER